

Arrest

nr. 72 456 van 22 december 2011
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke
Integratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 september 2011 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 oktober 2011 met refertenummer x

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN DEN BOSSCHE, die *loco* advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, huwt op 28 juni 2008 in Pakistan met A.A., van Pakistaanse nationaliteit en gemachtigd tot een langdurig verblijf in België.

Op 25 mei 2010 dient verzoeker bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Op 12 januari 2011 wordt een beslissing genomen tot uitstel van het nemen van een beslissing wegens administratief onderzoek.

Op 12 januari 2011 wordt het advies gevraagd van het parket van de procureur des Konings.

Op 8 september 2011 wordt de beslissing genomen tot weigering van het visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

De aanvrager kan zich niet beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15.09.2006.

Overwegende dat de Ambassade van België te Islamabad aan de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging heeft overgemaakt op naam van dhr. F. M. A., geboren op (...), van Pakistaanse nationaliteit;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk op 28.06.2008, in Pakistan, met mevr. A. A., geboren op 01.08.1988, van Pakistaanse nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en indien ze voldoet aan de voorwaarden van artikel 21 en artikel 18 (wetsontduiking) van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-expeditie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Uit het onderzoek van het visumaanvraagdossier en het administratief dossier, en informatie vanwege de Ambassade van België te Islamabad zijn volgende elementen naar voren gekomen :

Hoewel de visumaanvrager, de heer F. M. A. verwant is met zijn echtgenote kent hij haar niet goed.

Betrokkenen hebben elkaar weinig ontmoet voorafgaand aan het huwelijk, tonen weinig interesse voor elkaar en zijn niet op de hoogte van elkaars voorkeuren en gewoontes.

De Belgische diplomatieke post wijst in haar commentaar ook op het feit dat er een groot cultureel verschil heerst tussen beide echtgenoten en dat de communicatie zeer moeilijk verloopt.

Als betrokkenen aannemelijk willen maken ten aanzien van de Belgische overheid dat zij oprechte bedoelingen hebben en een duurzame relatie voor ogen hadden bij het afsluiten van hun huwelijk, moet blijken dat zij elkaar voordien op een grondige en oprechte wijze hebben leren kennen en nadien, op grond van een weloverwogen keuze voor een duurzame samenleving met elkaar, hebben beslist om in het huwelijk te treden. De thans voorliggende stukken laten niet toe zulks vast te stellen.

Overwegende dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut een schending uitmaakt van de Belgische internationale openbare orde.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend optreedt tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten.

Gelet op bovenstaande elementen is de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel dat het hier om een huwelijk gaat waarbij de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de visumaanvrager, en dan niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde.

Overwegende dat de erkenning van dit huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (art. 21 van het wetboek van het internationaal privaatrecht);

Bijgevolg opent het huwelijk tussen dhr. F. M. A. en mevr. A. A. niet het recht op gezinshereniging.

Het visum wordt derhalve geweigerd.

(...).

Wettelijke referenties: Art.10, §1er, al. 1, 4° van de wet van 15/12/1980.

(...).”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet op als annulatierechter. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Hij is derhalve niet bevoegd om “te zeggen voor recht dat bij toepassing van artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 verwerende partij een visum moet afleveren aan verzoeker”. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: Schending van Richtlijn nr. 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de artikelen 10 § 1, alinea 1, 4° juncto artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet:

1. Geschonden bepalingen en bespreking:

De betreffende artikelen in de vreemdelingenwet zijn gebaseerd op artikel 5, 4e lid van de Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. Dit laatste artikel bepaalt namelijk:

(...)

Hieruit kan er worden geconcludeerd dat de Belgische wetgever in artikel 12bis, §2 Vw. bepaald heeft dat de toelating moest worden verstrekt worden na de overschrijding van de wettelijke termijn van 9 maanden. De termijn van 9 maanden begint te lopen vanaf het indienen van de aanvraag. Het al dan niet volledig zijn van de aanvraag wordt niet in rekening gebracht bij deze berekening, (zie infra)

1.2. Oud artikel 10 § 1, alinea 1, 4° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, zoals die van toepassing was voor de laatste wetwijziging van 8 juli 2011, stelt het volgende:

(...)

1.3. Oud artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet, zoals die van toepassing was voor de laatste wetwijziging, luidt als volgt:

(...)

1.4. Uit de samenlezing van artikel 10 § 1, alinea 1, 4° juncto artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet in samenlezing met de gegevens van het administratief dossier blijkt het volgende:

- dat verzoeker — als echtgenoot van een niet-EU burger met onbeperkt verblijfsrecht - het recht heeft zijn echtgenote te vervoegen;
- dat verzoeker op datum van 20.05.2010 via Fedex een visum heeft aangevraagd bij de Diplomatieke post van België te Islamabad om zijn echtgenote te vervoegen in België;
- bij schrijven van 25.05.2010 vroeg de Belgische Ambassade te Islamabad volgende bijkomende stukken over te maken: origineel paspoort, medisch attest, attest ziektekostenverzekering en 110 EUR kosten; (stuk 11)
- dat op 28.05.2010 en 2.02.2011 de gevraagde documenten werden binnengebracht op de Belgische Ambassade;
- dat verwerende partij op datum van 12.01.2011 het dossier heeft overgemaakt aan de Procureur des Konings.

Dat echter uit het administratief dossier geenszins blijkt dat dit uitstel noch gemotiveerd werd, noch dat het aan verzoekster werd ter kennis gebracht. Verzoekster heeft alleszins geen enkele beslissing tot uitstel betekend gekregen; (stuk 15)

- dat artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet stelt dat er ten laatste binnen de 9 maanden na de aanvraag van verzoekster een beslissing in haar dossier moest genomen en betekend worden. Dat dit artikel verder stelt dat verwerende partij tot tweemaal toe het recht heeft de behandelingstermijn van 9

maanden te verlengen met telkens 3 maanden. Ook stelt artikel 12bis § 2 in fine van de Vreemdelingenwet dat indien na het verstrijken van de behandelingstermijn van 9 maanden - eventueel verlengd conform artikel 12bis § 2, lid 4 van voormelde wet- er dan een machtiging tot verblijf MOET afgeleverd worden;

- dat de raadsman van verzoeker op datum van 07.06.2011 een faxschrijven naar verwerende partij stuurde. Uit het antwoord van 08.06.2011 bleek dat het onderzoek van het Parket nog niet was aangekomen op DVZ: (stuk 14 en 15)
- dat eveneens een e-mail werd verzonden dd. 14.06.2011 door de raadsman van verzoeker naar de Belgische Ambassade te Islamabad waar eveneens een negatief antwoord werd gegeven dd. 16.06.2011 betreffende een eventueel uitstel. (stuk 14 en 16)
- dat verwerende partij pas op datum van 12.09.2011 een "weigering tot toekenning van een visum gezinshereniging" hebben genomen, zijnde nota bene meer dan 15 maanden na de initiële aanvraag van verzoekster van 20.05.2010; (stuk 15)

1.5. In casu betekent dit dat verwerende partij 15 maanden de tijd genomen heeft om een beslissing te nemen in het dossier van verzoeker. Immers, verzoeker betwist ten stelligste dat er een beslissing tot uitstel zou zijn genomen, laat staan betekend. Bijgevolg is die bijkomende termijn van 3 maanden conform artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet voor verzoeker niet beginnen lopen. Dit betekent met andere woorden dat de termijn van 9 maanden om een eindbeslissing te nemen in haar dossier reeds verstreken was op datum van 21.02.2011. Zelfs in de veronderstelling dat de bijkomende termijn van 3 maanden moet worden gerekend aan de 9 maanden behandelingstermijn van artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet, dan nog zou verwerende partij een beslissing genomen én betekend moeten hebben uiterlijk op 21.05.2011. In casu nam verwerende partij een eindbeslissing op 12.09.2011. Dit is in elke hypothese (9 maanden behandelingstermijn of 9 maanden behandelingstermijn plus 3 maanden uitstel) te laat en werd de bestreden beslissing in strijd genomen met artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet. In casu MOEST verwerende partij een machtiging tot verblijf aan verzoekster afleveren.

1.6. Zelfs indien de tegenpartij zou opmerken dat de aanvraag niet volledig zou zijn geweest quod non dan kunnen wij verwijzen naar onze stukken waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat de Belgische administratie het attest van de Christelijke Mutualiteit twee maal heeft opgevraagd van de verzoeker. De Belgische Ambassade heeft namelijk om het attest ziektekostenverzekering verzocht op 25.05.2010 en 14.01.2011.

Verzoeker heeft dit attest dus ook twee maal overgemaakt, namelijk op 28.05.2010 en 2.02.2011. De visumaanvraag was bijgevolg reeds volledig op 28.05.2010, De uitnodiging van 7.06.2010 voor het interview van 16.01.2010 bevestigde nog eens de volledigheid van de visumaanvraag. In die uitnodiging werd namelijk bepaald:

'[...] Further to your visa applications for family reunion visa, your file has been verified and you are invited to come to the Embassy in person for interview. (...).'

Vrije vertaling:

'[...] Naar aanleiding van het verdere verloop van uw visumaanvraag Gezinshereniging is uw dossier gecontroleerd en bent u uitgenodigd om langs te komen bij de Ambassade voor een interview, (...).'

Uit deze brief kan er duidelijk worden afgeleid dat elke normaal en voorzichtig persoon kan vertrouwen op het feit dat het visumdossier volledig was,

1.7. De gewijzigde wet van 8 juli 2011 bepaalt zelfs een kortere beslissingstermijn. Het gewijzigde artikel vermeld namelijk in art. 12bis §2 Vw.: *'[...] De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier. [...]*

Bijgevolg is ook in deze wet de beslissing laattijdig en is er eveneens een verplichte afgifte van het visum.'

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de beoordeling van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen *in concreto* dient te gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden eigen aan elke onderscheiden zaak. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het mogelijk maken om met kennis van zaken te beslissen. Zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen worden betrokken in deze beoordeling.

De verwerende partij wijst erop dat zij op 14 januari 2011 aan verzoeker vroeg om zijn dossier verder aan te vullen, aangezien een eerder voorgelegd attest van ziektekostenverzekering niet voldoende werd geacht. Verzoeker bracht een nieuw attest bij op 2 februari 2011, zodat het bestuur het dossier pas volledig achtte ten vroegste op 2 februari 2011. De verwerende partij verwijst in dit verband naar artikel 12bis, § 2, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij vervolgt dat de termijn van negen maanden, zoals bepaald in artikel 12bis, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet, gekoppeld is aan de voorwaarde omschreven in artikel 12bis, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet. Artikel 12bis, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijft immers voor dat de datum voor het indienen van de aanvraag die is waarop alle bewijzen worden overgelegd. De verwerende partij meent dat de termijn van negen maanden dus nog niet verstreken was op het moment van de bestreden beslissing, aangezien deze termijn pas is begonnen lopen ten vroegste op 2 februari 2011.

3.3.1. De Raad merkt vooreerst op dat in deze zaak de bestreden beslissing getoetst dient te worden aan de wettelijke bepalingen zoals die golden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, met name op 8 september 2011. *In casu* betreft het de gezinshereniging met een tot vestiging in het Rijk gemachtigde vreemdeling. Verzoeker getuigt sinds de inwerkingtreding van de nieuwe wettelijke bepalingen op 22 september 2011 nog steeds van een belang bij huidig beroep. Voor de echtgenoot van een vreemdeling die gemachtigd is tot vestiging in België, is nog steeds gezinshereniging mogelijk. Verzoeker is 24 jaar oud en zijn echtgenote 23.

3.3.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet. Hij meent dat de bestreden beslissing genomen werd buiten de voorziene termijn van negen maanden, dat hem geen beslissing van uitstel werd ter kennis gebracht en dat de aanvraag volledig was van zodra verzoeker zijn attest van de ziektekostenverzekering heeft voorgelegd, een eerste maal op 28 mei 2010 en een tweede maal op 2 februari 2011.

Artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, met name een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 betreffende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een gemotiveerde beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vierde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

3.3.3. Gelet op hetgeen bepaald wordt in artikel 12bis, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet, is het van belang de datum van indiening van de aanvraag te kennen omdat de beslissing moet genomen worden binnen de negen maanden na deze datum (behoudens uitstel).

In het middel geeft verzoeker zelf aan dat de Belgische ambassade aan verzoeker het attest ziektekostenverzekering heeft gevraagd op 25 mei 2010 en op 14 januari 2011, en dat hij dit op 28 mei 2010 en op 2 februari 2011 heeft overgemaakt en dat zijn aanvraag bijgevolg volledig was vanaf 28 mei 2010.

In de nota stelt de verwerende partij dat de aanvraag pas volledig was op 2 februari 2011, de datum waarop verzoeker zijn dossier heeft aangevuld met een attest van ziektekostenverzekering. Het eerste door verzoeker ingediende attest van ziektekostenverzekering werd niet voldoende geacht.

Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende:

Op 12 januari 2011 werd beslist om aan verzoeker een document op te vragen, namelijk inzake de ziektekostenverzekering.

Op 14 januari 2011 richt de ambassade van België in Islamabad (Pakistan) een brief tot verzoeker waarin een attest wordt gevraagd van de ziekteverzekering waaruit blijkt dat verzoeker verzekerd is van zodra hij België binnenkomt.

Een attest *d.d.* 31 januari 2011 van de Belgische mutualiteit waarbij de echtgenote van verzoeker aangesloten is en waarin vermeld wordt dat verzoekers inschrijving als persoon ten laste van zijn echtgenote mogelijk is, wordt op 2 februari 2011 per fax meegedeeld aan het bestuur. De ambassade van België te Islamabad bevestigt de ontvangst van dit stuk op 31 januari 2011.

Op 7 juni 2011 meldt de raadvrouw van verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit attest reeds werd opgevraagd door de ambassade op 25 mei 2010 en door verzoeker werd bezorgd aan de ambassade. Als bijlage bij dit schrijven wordt een brief van de ambassade gevoegd van 25 mei 2010 waarin wordt gevraagd naar dit attest ziektekostenverzekering en een attest *d.d.* 3 maart 2010 van de Belgische mutualiteit waarbij de echtgenote van verzoeker aangesloten is en waarin vermeld wordt dat verzoekers inschrijving als persoon ten laste van zijn echtgenote mogelijk is.

Het attest van 3 maart 2010 is identiek aan dat van 31 januari 2011.

Uit de stukken van het dossier blijkt niet op welke datum het attest van 3 maart 2010 aan de ambassade werd bezorgd. Een formulier uitgaande van de Belgische ambassade te Islamabad van 3 september 2010 vermeldt inzake de door verzoeker voorgelegde documenten dat het attest inzake de ziektekostenverzekering (attestation d'assurabilité) in orde is.

Er kan bijgevolg worden aangenomen dat verzoeker het attest van de ziektekostenverzekering dat dateert van 3 maart 2010 heeft voorgelegd nadat hem dit werd gevraagd op 25 mei 2010. De verwerende partij legt alleszins geen bewijs voor waaruit blijkt dat dit stuk niet of pas veel later werd ingediend.

Verzoeker kan dus gevolgd worden waar hij stelt dat zijn aanvraag volledig was van zodra hij de eerste maal een attest van de ziektekostenverzekering heeft voorgelegd. De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat het eerste voorgelegde attest de aanvraag niet volledig maakte en de termijn niet deed ingaan omdat dit attest niet voldoende werd geacht: het eerste attest dat verzoeker voorlegde is immers identiek aan het tweede attest, dat wel aanvaard werd. Beide attesten vermelden dat de echtgenote van verzoeker aangesloten is en dat verzoekers inschrijving als persoon ten laste van zijn echtgenote mogelijk is.

Bijgevolg gaat het *in casu* niet op te stellen dat de aanvraag pas volledig was op 2 februari 2011 toen voor de tweede maal een attest inzake de ziektekostenverzekering werd voorgelegd.

Er dient *in casu* te worden aangenomen dat de aanvraag volledig was einde mei 2010, bij het indienen van het eerste attest inzake de ziektekostenverzekering.

3.3.4. Gelet op het voorgaande blijkt dus dat verzoeker een visumaanvraag gezinshereniging heeft ingediend bij de Belgische ambassade einde mei 2010. De beslissing inzake deze visumaanvraag werd genomen op 8 september 2011, dit is één jaar en drie maanden en enkele dagen na het indienen van de aanvraag.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing genomen werd buiten de voorziene termijn van negen maanden en dat hem geen beslissing van uitstel werd ter kennis gebracht.

Er wordt herhaald dat artikel 12bis, § 2, vierde en vijfde lid van de vreemdelingenwet het volgende voorschreef:

"In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een gemotiveerde beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager."

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vierde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat op 12 januari 2011 een beslissing werd genomen tot uitstel van het nemen van een beslissing wegens administratief onderzoek. Deze gemotiveerde beslissing tot uitstel werd genomen in de achtste maand na de aanvraag en beantwoordt dus aan de *ratio legis* van artikel 12bis, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de raadvrouw van verzoeker op de hoogte werd gebracht van deze beslissing tot uitstel en dat de ambassade ook op de hoogte werd gebracht (cf. de ontvangstbevestiging d.d. 12 januari 2011).

In de hypothese dat deze beslissing tot uitstel geldig zou zijn en de termijn voor het nemen van een beslissing met drie maanden verlengde, verstreek de termijn voor het nemen van een beslissing overeenkomstig het vroeger geldende artikel 12bis, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet einde mei 2011.

De bestreden beslissing werd genomen op 8 september 2011, dit is buiten de termijn van negen maanden zelfs eventueel verlengd met drie maanden zoals bepaald in artikel 12bis, § 2, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens was het vroeger geldende artikel 12bis, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet van toepassing:

“Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vierde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

De bestreden beslissing is genomen één jaar en drie maanden en enkele dagen na het indienen van de aanvraag en dus buiten de termijn voorzien in artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet zodat *in casu* de toelating tot verblijf verstrekt diende te worden. De schending van artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

De Raad verwijst in dit verband ook naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 128/210 van 4 november 2010, waar in punt B.7.1 het volgende wordt overwogen:

“Artikel 12bis, § 2, derde tot vijfde lid, van de Vreemdelingenwet houdt voor de betrokken vreemdeling een dubbele waarborg in: enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt.”

Dit onderdeel van het eerste middel is gegrond.

Gezien de gegrondheid van dit onderdeel van het eerste middel aanleiding geeft tot de ruimste vernietiging, dienen de overige onderdelen en het tweede middel niet te worden onderzocht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 september 2011 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET